ZRCADLO - MIKY KLOBOUK

D
KAŽDÝ Z NÁS SI NEPŘÍTELE HLDÁ,
D
JÁ VŽDY MYSLEL,ŽE ŽÁDNÉHO NEMÁM,
G D
JAK MĚ TOHLE JENOM NAPADLO,
A D
MÝM NEPŘÍTELEM TOTIŽ,STALO SE ZRCADLO.

KDYŽ PORÁNU SE DO ZRCADLA DÍVÁM,
STRAŠNEJ POCIT HRŮZY Z TOHO MÍVÁM,
ŽE PŘEPADLO MĚ ŇÁKÝ STRAŠIDLO,
MÁLEM BY TO SE MNOU,O ZEM PRAŠTILO.

VLASŮ MÁM PÁR,KAŽDÝ ČUČÍ JINAM,
ZMAČKANEJ KSICHT,JAKO ŠARPEJ BÝVÁM,
MÍSTO OČÍ ŠKVÍRY SLEPENÝ,
PO CELÉ HUBĚ RÝHY,TY VRÁSKY ZKURVENÝ.

KRUHY POD OČIMA,NA NICH NĚCO CVIČÍ,
ASI RAKOVINA,TO JSEM TEDA V PÍČI,
KALNEJ ZRAK,JAKRYBA LEKLÁ MÁM,
NEVÍM VŮBEC PROČ VÁM,TOHLE VYKLÁDÁM.

ZA MLADA TO BÝVAVALO JINÝ,
ŽÁDNÝ ŠPEKY,ZÁDA BYLI PŘÍMÝ,
MÁM MÍSTO BŘICHA LAVÓR VYDUTEJ,
JAK QUASIMODO CHODÍM,PO SVĚTĚ OHNUTEJ.

NEMŮŽU SE UŽ NA SEBE DÍVAT,
SVOJI VÁHU MĚL BYCH ASI HLÍDAT,
TO BY ZNAMENALO POŘÁD HLADOVEJ,
TO RADŠI BUDU TLUSTEJ,JAK BŮČEK VEPŘOVEJ.

JAK ROKY JDOU,JÁ VÍC SE HO BOJÍM,
A PO ŠPIČKÁCH KOLEM NĚHO CHODÍM,
(:VYPADÁM JAK ZVADLÝ MRDADLO,
ZA TO VŠECHNO MŮŽE,TEN PARCHANT ZRCADLO:).